

REVISTA ECONOMICĂ

ORGAN FINANCIAR-ECONOMIC

Proprietatea și organul oficial al Asoc. instit. financiare românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș „SOLIDARITATEA” Sibiu.

Inscris sub Nr. 22/1938 la Tribunalul Sibiu.

Apare odată pe săptămână.

Redacția și administrația: Sibiu, Strada Visarion Roman Nr. 1—3.

Abonamentul pe an: în țară: pentru autorități, bănci și întreprinderi Lei 500.—; pentru particulari Lei 400.—; pentru cooperative, funcționari publici, de bancă și comerciali Lei 300.—. În străinătate Lei 800.—. Taxa pentru inserțiuni: de fiecare □ cm. Lei 6.—

Fondator: **Dr. CORNEL DIACONOVICH.**

Director: _____

□□□□□

Redactor responsabil: **Dr. Mihai Velciu.**

Sumarul:

Planul economic românesc. — Scumpirea vieții la orașe. — *Bilanț:* „Goronul”, inst. de credit și econ., soz. pe acții în Aiud, jud. Alba. — Dela „Solidaritatea”: Comunicat. — *Cronica:* Preschimbarea monetelor de 250 Lei. Soz. „Astra Română” de petrol amendată cu 42 milioane Lei. Tranzacțiuni puține. Compania canalului de Suez. Exportul de animale în 1938.

Planul economie româneșe.

(Urmare).

Celelalte activități economice de exploatare a avuțiilor naturale: *pescuitul* și *pădurile* sunt discutate cu amănunte, indicându-se posibilitățile de mărire a randamentului lor atât în vederea consumului intern cât și a exportului. Se insistă în ceea ce privește pescuitul asupra lipsei colaborării dintre diferitele ramuri ale activității economice, în special a transporturilor, pentru o bună exploatare a acestei avuții. Lipsesc și aici capitalurile necesare și în același timp cunoștințele de ordin practic.

Lemnul pune două probleme:

1. Asigurarea unei rașionale regenerări a pădurilor făiate;
2. Obținerea celui mai mare randament din materialul exploatat.

Industria e „în funcție de posibilitățile de ordin material și social și de potențialul inițiativei particulare”, spune „anteproiectul”. Acestea sunt însă îngreuiate de atitudinea statului care prin taxe, vamale mai ales, scumpește mași-

nile necesare industriei cu 20—80 la sută. Din cauza aceasta pe lângă greutatea la instalare, intervine și dificultatea de a nu putea lucra la prețuri potrivite pentru economia națională.

Creditul.

În această privință anteproiectul deosebește creditul particular de cel alimentat cu concursul Statului. Despre cel dintâi are o părere clasică, de altfel în linia generală a anteproiectului, care propune o politică de intervenție cât mai moderată a Statului:

„Creditul procurat prin mijloace particulare, trebuie lăsat liber, neîngrădit și nestânjenit prin mijloace legale sau de ordin de guvernământ. Dată fiind lipsa noastră de rezerve, alimentarea acestui credit prin capitaluri străine, trebuie favorizată pe cât se va putea. Organizarea creditului particular trebuie lăsată liberă”.

„Cu cât instituțiunile de credit vor fi mai numeroase, cu atât va fi mai bine”.

În ce privește creditul alimentat de Stat, situația e inversă: ar trebui strânse într-o singură instituție diferitele „credite” — și ca clientelă, ar trebui să se limiteze a lucra cu asociațiile de producători și nu cu indivizi izolați — cu cari să lucreze băncile particulare.

Politica fiscală și vamală.

„Așezarea impozitelor și perceperea lor nu trebuie să fie stăpânite de preocupări exclusive de ordin fiscal și con-

tabilicesc. (De multe ori un impozit excesiv asupra unui izvor de venituri omoară în fașe alte izvoare de venituri, care toate la un loc ar putea constitui pentru tezaur materie impozabilă de zece ori mai mare decât cea inițială). „Impozitul trebuie să aibe în vedere înainte de toate propășirea economică a țării, iar nu numai un echilibru artificial al bugetului“.

„Politica vamală trebuie să aibe în vedere înainte de toate, interesele economice ale țării. Menajarea anumitor interese trebuie să înceteze cât mai repede“.

„Impozitul echivalent constituie o contradicție cu noul regim — a cărei tendință este întărirea proprietății private, el având un caracter accentuat socialist“.

Anteproiectul constată că Cooperajia se abate dela îndatoririle ei firești și caută să realizeze beneficii în afara cadrului operațiunilor ei naturale, din cauză că ia unele atribuțiuni care ar trebui să încumbe unor oficii de Stat, și care oficii ar urma să fie contopite într'un „Oficiu general de îndrumare economică și de valorificare“.

Organizarea muncii și a învățământului profesional.

„Avem o legislație a muncii cu totul nepotrivită cu interesele producției noastre“.

„Învățământul profesional trebuie așezat pe țărâm practic. Toate școlile primare rurale să devină școli elementare agricole. Așa zisele gimnazii și licee industriale să redevină simple școli de meserii, iar școlile comerciale de diferite grade, să fie mărginite la dobândirea cunoștințelor practice necesare comerțului“.

Acețiunea sanitară.

E nevoie, spune „anteproiectul“, de o calitate cât mai bună a brațelor de muncă. Din acest motiv e necesară o acțiune sanitară pentru combaterea numeroaselor boli și mai ales îngrozitoarea mortalitate infantilă.

Din cele expuse mai sus asupra „anteproiectului“ se pot vedea caracteristicile lui atât în ce privește felul în care e alcătuit cât și tendințele lui.

Ca formă, „anteproiectul“ e o schiță foarte vagă a unui plan economic propriu zis. E mai puțin chiar decât un anteproiect, el cuprinzând aproape exclusiv „recomandări“ și expunere de situații.

Un plan e stabilirea într'o formă cât mai precisă a unui complex de probleme cu soluțiile lor. Recomandările servesc numai ca material informativ pentru alte persoane care urmează să întocmească planul definitiv.

Din punctul de vedere al fondului, se poate obiecta în primul rând lipsa unui scop bine definit al așa zisului plan. Deși se vorbește uneori de „atingerea scopurilor“, nu se spune nicăieri care e acesta, la fel cum se manifestează dorința „de a ridica nivelul de viață materială a țării“. Un plan economic trebuie să urmărească un scop material bine precizat în amănunte, iar expunerea idealului de atins să fie în ea însăși un plan cât mai larg posibil. Apoi, diferitele părți ale planului trebuie să aibe o legătură foarte strânsă între ele, să formeze o unitate omogenă și interdependentă.

Observațiilor de mai sus li s'ar putea răspunde prin însăși observația noastră că acest anteproiect, nu e un anteproiect ci o serie de „recomandări“ care urmează după „orientările“ din anul trecut. Ceeace înseamnă că rolul Consiliului Superior Economic, nu este de a întocmi un plan economic propriu zis ci numai de a pregăti teoretic realizarea unui plan.

Acest fapt e evidențiat și de profunza diferență de concepții asupra problemelor economice, dintre Consiliul Superior Economic și membrii Guvernului; în timp ce acest „anteproiect“ este în tendințele lui fundamentale pentru economia liberală, inițiativa particulară și o cât mai restrânsă intervenție a statului în viața economică, membrii guvernului la diferite ocazii, au declarat că sunt pentru o cât mai activă colaborare a statului în viața economică și unii dintre dânșii au prezis chiar moartea inițiativei particulare și a comerțului și industriei private. Alte măsuri asemănătoare, au arătat aceleași tendințe către un etatism tot mai accentuat.¹⁾

Astfel, deși Consiliul Superior Economic este prin legea din Mai 1938 în-

¹⁾ V. „Revista Economică“, anul XLI, Nr. 28—29 Iulie 1939.

sărcinat cu întocmirea unui plan pe mai mulți ani, în realitate lucrările lui par a se opri la aceste recomandări publicate sub titulatura de „anteproiect“.

Înainte de a trece la concluzia definitivă, menționăm încă un fapt ce ni se pare nepotrivit la acest plan, atunci când vorbește de întocmirea unui plan pe 5 ani; ori nu se poate limita o acțiune economică la un anumit număr de ani. Atingerăa unui rezultat în economie, e în funcție de o evoluție normală, care depinde de factori variați ce nu pot fi mărginiți la același număr de ani.

E foarte arbitrar a restrânge organizarea și controlul vieții economice pe un timp foarte aproximativ fixat la 3—4 sau 5 ani. Poate fi vorba în mod logic în actuala configurație a politicii economiei, numai de un plan permanent, care va dura chiar dacă azi suntem de altă părere, atât timp cât actuala ordine economică va exista. Suntem într'un regim de libertate economică principială dar care este reglementată și controlată din ce în ce mai strict. Avem o economie liberă ca bază a vieții economice, dar această organizare sau existență economică, suferă continue restrângeri din partea statului. O economie planificată, presupune teoretic să existe o libertate, o inițiativă particulară economică, ce urmează să fie dirijată în regimul planului economic.

Planul nu poate fi deci limitat la un număr oarecare de ani, din cauză că variatele scopuri secundare ale lui cer un număr mai mic sau mai mare de ani pentru îndeplinirea lor. Ce logică este în a lega reorganizarea Căilor Ferate de aceea a agriculturii în același număr de ani?

Un plan economic nu poate fi limitat în nici un sens decât de idealul său care trebuie cât mai bine lămurit și odată precizat urmărit cu o încăpăținare fără preget.

Revenind la constatarea că nu Consiliul Superior Economic e chemat să facă un plan economic, nu putem fi de părerea dlui Dr. V. Scărlătescu, unul dintre colaboratorii planului, care într'un raport făcut în fața celui de al IV-lea Congres ALACI spunea că e inutil a discuta în fond planul și că trebuie să se mărginească la mici propuneri și observații.

Credem că planul economic adevărat, așa cum trebuie să-l avem și cum îl vom avea desigur, se deosebește foarte mult de acest „anteproiect“, nu atât în ce privește recomandările de practică economică, cât mai ales referitor la ideologia lui, care va fi cu totul alta.

Mai mult încă, credem că acest plan economic, nu-l vom avea prea curând, e deci loc pentru oricine are timp, să discute în fond planul economic românesc și să facă fie chiar numai în interesul „științific“ al chestiunii aprecieri și propuneri, aceasta cu atât mai mult cu cât necesitatea unui plan economic e urgentă și discuțiile vor grăbi realizarea lui.

*

Nu ne propunem a schița acum un plan economic românesc, ci ne mărginim la discuția principială a planului economic în cadrul economiei românești.

Am precizat în mai multe rânduri mai sus faptul că o economie planificată corespunde actualei stări de evoluție economică și e deci foarte natural ca să fie și fără noastră pusă în situația de a-și alcătui un plan economic. Sistemul unei economii libere, nu mai poate dura într'o țară obligată să progreseze, în sensul unei economii românești imposibil de realizat fără o îndrumare de stat, după cum s'a văzut până acum.

Pe de altă parte, pentru a putea beneficia materialicește cât mai mult de avuțiile noastre, trebuie organizată o exploatare sistematică a lor, în interiorul țării, chiar fără a mai lua în considerare cerințele tot mai mari ale apărării naționale, nu numai în privința industriei armamentului ei și a unei organizații economice cât mai autarhice.

Planul economic românesc e deci o necesitate care trece peste noi și care trebuie împlinită în mod aproape inevitabil. E necesar pentru existența noastră ca neam în măsura cât aceasta depinde de bunăstarea materială a poporului — și ultimii ani au arătat cât de important e pentru a putea trăi să ai visteria plină.

Se pune însă problema, principială desigur, cum ar trebui să fie acest plan economic, în ce privește alcătuirea și cuprinsul lui. Pentru a putea alcătui un plan economic, trebuie rezolvate mai multe chestiuni de care depinde modul

în care va fi el alcătuit. Acestea ar fi în linii mari următoarele:

1. Rezultatul la care trebuie să ducă planul.

2. Realitatea economică actuală care formează baza de plecare a planului.

3. Posibilitățile de ordin social ale țării — eficiența populației locale și eventuale colaborări străine necesare.

Dintre toate aceste probleme, desigur că cea dintâi e cea mai importantă, deși, poate chiar din cauza aceasta e mai neglijată. În general se consideră că o țară are nevoie de un echipament industrial mai bun, de o agricultură mai dezvoltată, de un export mai activ. Uneori se caută foarte vag „o mai bună exploatare a bogățiilor naturale“ sau „o mai bună stare economică a țăranului“, etc., formule aproape banale și care nu pot servi ca ideal dinamic pentru realizarea unei sforțări mai presus de obișnuit.

Un plan economic nu se poate mărgini la realizarea unui progres pur material. Economia e o activitate omenească, care păcătuiește printr'o prea mare „specializare“ — sau mai bine zis, „unilateralitate“. Cel ce se preocupă de probleme economice, privește dincolo de urmările pur materiale ale activității lui, deși chiar această situație materială influențează în cea mai mare măsură starea morală și culturală a unei societăți. Din cauza aceasta un plan economic trebuie să primească dela început și aspectele sociale ale consecințelor ce le va avea, urmărind deci un ideal social ca consecință, paralel cu cel economic.

Nu s'ar putea spune bunăoară în mod absolut de ce o mai bună stare socială și morală, adică o populație mulțumită sufletește și sănătoasă trupește, determină o sporire a activității economice și deci bunăstarea sau o mai bună stare materială duce la un standard de viață socială-morală-eugenică mai bună.

Idealul odată lămurit, mai rămâne de ales drumul pe care se va merge. Aceasta, din cauza variatelor forme prin care se pot realiza planurile economice. Acest lucru nu se poate face fără a accepta intervenția Statului. Discuția se poartă asupra măsurii în care trebuie să intervină el. Experiențele făcute în diferite țări, arată grade foarte variate ale amestecului statului, astfel că nu se poate în

nici un caz preciza un anumit procent de intervenție a statului. Se poate observa numai o tendință naturală: țările care au o tradiție în organizarea economică, dispunând de un echipament economic și o organizație largă, au nevoie mai mult de coordonare și control din partea statului — pe când în țări în care aproape totul trebuie făcut din nou, intervenția statului e foarte mare, aproape nemărginită. Greutatea este însă, că toamai țările cu o organizare economică mai înapoiată, dispun de mai puține mijloace necesare unei intervenții de Stat efective pe o scară largă.

Pe lângă aceasta o țară mai are nevoie de elementul uman necesar efortului susținerii unui plan.

(Va urma).

Scumpirea vieții la orașe.

O problemă foarte actuală în economia particulară orășenească dela noi, este aceea a scumpirii vieții.

Noțiunile de „viață scumpă“, „traiu scump“, etc. sunt redade de un anumit raport între prețurile de cumpărare ale obiectelor de primă necesitate (hrană, îmbrăcăminte, combustibil, etc.) și între veniturile unei familii, de obicei la orașe: salariul.

Din punct de vedere al satisfacerii trebuințelor economice, salariul este de două feluri:

1. Salariul nominal, adică suma pe care o primește angajatul respectiv.

2. Salariul real, care reprezintă cantitatea de bunuri, ce-și poate procura un salariat, cu suma primită drept salariu nominal.

Din definiția celor două feluri de salarii se poate observa, că problema scumpirii vieții este în strânsă legătură cu cea a salariului real.

Într'o perioadă economică de urcare paralelă, atât a prețurilor cât și a salariilor, nu se pare nimănui așa de repede, că viața este scumpă. Dar când prețurile obiectelor necesare fiecărei familii sunt în urcare și salariile staționează sau cresc mai încet, atunci problema scumpirii vieții interesează de aproape pe orice salariat.

După datele publicate de Institutul nostru de statistică, prețurile obiectelor de primă necesitate au înregistrat salturi mari dela un an la altul. Dacă comparăm prețurile actuale nu mai departe decât cu cele din anul trecut, găsim următoarele urcări:

pânza „america“	cu	38%
stofele de haine	„	29%
ouăle	„	25%
carne de porc, untură și unt	„	16%
pantofi bărbătești	„	8%

mezeluri și orez „ 7%
 lemnele de foc „ 2%⁰, etc.

Este știut că ordinea diferitelor categorii de necesități familiare, este în strânsă dependență de mărimea salariului.

Într'o familie cu salariu mai mic, procentul cel mai important din cheltuieli îl reprezintă hrana, urmată apoi de chirie, îmbrăcăminte, încălziminte, etc. și numai la urmă de tot găsim locul necesităților numite „de ordin superior“, cum ar fi de exemplu: cărțile de cultură, studii, etc.

Dar în familiile cu venituri mai abundente, putem afla de multe ori schimbată ordinea necesităților amintite mai sus, în sensul că procentul cel mai mare de cheltuieli poate fi dat de necesitățile „superioare“ și numai un mic procent să reprezinte: hrana, îmbrăcăminte; etc., în comparație cu mărimea salariului.

Dacă revenim la datele statistice amintite, observăm cu îngrijorare, că tocmai bugetul familiilor cu venituri mai modeste este lovit de actuala urcare a costului vieții, căci procentele cele mai mari le găsim la articolele care ocupă locul întâiu în cheltuielile acestor familii.

Alimentele de mare consum ca; ouăle, untul, carnea de porc, etc., care stau în fruntea cheltuielilor unei familii cu venituri modeste, reprezintă urcări de 16 și chiar 25 la sută.

Apoi produsele textile, care sunt de asemenea un articol important în bugetul familiei orășenești, le găsim în locul prim al procentajului de urcare.

La încălziminte aflăm un procent mai mic de urcare, dar nu fiindcă prețul acestor articole ar fi rămas staționar de mai mult timp ci fiindcă tocmai în anul trecut produsele de pielărie au suferit o importantă urcare față de anul 1937.

Lemnele arată o urcare mai modestă față de anul trecut, din cauză că am avut o iarnă blândă și fiindcă autoritățile au luat din bună vreme măsuri de stocaj, care au ajutat la înlăturarea speculării prețurilor.

Deci imparțialitatea caracteristică cifrelor statistice, ne indică pentru anul acesta o importantă urcare a costului vieții.

Dar pentru că urcarea să nu fie resimțită de populația orășenească, am spus mai înainte că este necesar ca și salariile să țină pas cu nivelul prețurilor. Însă aceasta nu s'a întâmplat, căci în aceeași perioadă de timp, salariile au rămas aproape staționare.

Tot cifrele statistice ne arată, că dacă am nota cu 100 nivelul prețurilor și salariilor pe anul 1929, am avea pentru anul curent:

a) La prețuri indicele de 79%⁰.

b) La salarii indicele de numai 67%⁰.

Aceasta înseamnă că față de anul 1929, puterea de cumpărare a salariilor a scăzut actualmente cu circa 12%⁰; deci standardul de viață la orașe, este mai redus azi cu 12 la sută, decât în anul 1929.

Dar înainte de-a trage concluzii din această diferență, trebuie amintit că discrepanța între urcarea prețurilor și a salariilor este și mai pronunțată, din următoarele motive.

a) Indicele de calculare al urcării costului vieții a ținut seamă de prețurile maxime fixate de autorități și nu de cele reale de pe piață, care erau de multe ori cu mult superioare.

b) Poate că unele prețuri au respectat limitele fixate de autorități, dar în schimb s'a înrăutățit calitatea articolelor, ceea ce echivalează tot cu o urcare de prețuri.

c) Indicele salariilor s'a orientat după salariul nominal nu după cel real, care este mai scăzut în anul acesta, din cauza recentelor urcări de impozite, taxe, cotizații la Casa Asigurărilor Sociale, etc.

În urma acestor lacune de calculare a indicilor susamintiți, se socotește că diferența reală între urcarea prețurilor și a salariilor nu este numai de 12 la sută, ci de aproximativ 18%⁰.

Orice reducere a standardului de viață la o parte din populația țării, are două serii de consecințe:

I. De ordin biologic, din cauza subalimentării, a traiului tot mai strâmtor, etc. Aceste consecințe biologice pot avea apoi alte urmări neplăcute:

a) Sociale: creșterea mortalității, divorțurilor, scăderea natalității, etc.

b) Naționale: prin scăderea natalității se împuținează numărul celor chemați să apere fruntariile patriei, etc.

II. Pe când consecințele de ordin biologic au urmări mai îndepărtate, cele de ordin economic s'au și ivit deja în viața noastră industrială și comercială, astfel:

a) În industria textilă s'a înregistrat o scădere a producției cu 12,4 la sută, față de anul precedent.

b) Industria manufacturieră a suferit o scădere mai mică, de numai 3%⁰ față de anul 1938.

c) Consumul de carne la orașe s'a redus cu 3%⁰ dela un an la altul. Iar dacă avem în vedere și mărirea populației orășenești prin exodul rural, apoi scăderea consumului de carne apare și mai accentuată.

d) Unele industrii — a zahărului, etc. — au înregistrat așa numite „pierderi din câștigul posibil“. Aceste industrii au sperat o vânzare și deci un câștig mai mare pe anul acesta, bazându-se pe sporirea populației și pe mărirea aparatului de desfacere. Totuși beneficiile au rămas staționare din cauza scăderii standardului de viață la orașe, unde locuiește majoritatea consumatorilor de zahăr.

e) În industria încălzimintei încă s'au înregistrat reduceri simțitoare la comenzile particulare, dar au fost compensate de cele necesare armatei, așa că această industrie nu s'a resimțit încă.

Dacă această disproporție între prețuri și salarii durează un timp mai îndelungat, atunci urmările semnalate mai sus, se înrăutățesc pe zi ce trece și remedierea lor întâmpină piedici tot mai serioase.

Deci conducătorii vieții noastre economice au o datorie națională și totodată umană, să înlăture cât mai repede acest rău, căutând să stabilească o proporție echitabilă între nivelul prețurilor și al salariilor.

L. B.

„GORONUL“, institut de credit și econ.,

Inscrisă în R. B. sub Nr. 4 din 1934.

Capital social Lei 5.000.000 — deplin vărsat.

Activ.

BILANȚ SEMESTRIAL

				Lei	b.	Lei	b.
CASSA :							
a) Numerar efectiv				174.069	—		
b) Disponibil la B. N. R.				238.412	—	412.481	—
Disponibil la Bănci: În țară						61.413	—
Portofoliul de titluri: Titluri românești:							
1. Cu venit fix:			In portof.				
			V. R.				
Efecte publice	v. n.	539.350	35.760	279.000	—	314.760	—
2. Cu venit variabil:							
Acțiuni cotate la bursă	v. n.	50.000	17.400	23.400	—	40.800	—
Acțiuni necotate la bursă	v. n.	356.200	15.255	25.850	—	41.105	—
Total:		945.550	68.415	328.250	—		
Plasamentul fondului de rezervă:							
Efecte publice garantate de stat sau lombardabile la B. N. R.					v. n.	100.000	—
Portofoliul de scont: Plătibil în țară:							
			In portof.				
			Reescont.				
a) Cambii fără garanții			1.033.220	805.110	—	1.838.330	—
b) Cambii garantate cu ipot.			180.818	840.700	—	1.021.518	—
Total:			1.214.038	1.645.810	—		
						152.806	—
Din care în suferință							
Debitori. Din țară:							
Debitori fără garanții							1.013.893
Creanțe în conversiune conform Legii din 7/IV/1934 (cota redusă):							
a) În portofoliu						12.415.193	—
b) Reescontate la diverse bănci						2.843.779	—
Imobile:							
a) Pentru uzul propriu						300.000	—
b) Alte imobile						1.438.542	—
Mobilier							1
Conturi diverse (debitoare)							10.330
Conturi tranzitorii (debitoare)							3.764
Cheltuieli de administrație:							
a) Salarii și indemnizații				167.800	—		
b) Diverse				110.204	—	278.004	—
Impozite și taxe						39.667	—
Dobânzi plătite:							
a) La depuneri				7.343	—		
b) La reescont				33.640	—	40.983	—
Comisioane plătite						21.673	—
Total:							22.178.236

CONTURI DE

	Lei	b.
Cauțiuni statutare	480.000	—
Debitori pentru scrisori de garanție date de Bancă — În țară	113.460	—
Ipoteci, cesiuni și garanții diverse — În portofoliu	25.674.129	—
Titluri în gaj — În portofoliu	373.531	—
Depozite de titluri și alte valori în păstrare	1.144.487	—
Debitori pentru acreditive și diverse	989.250	—
Total:	28.774.857	—

Director, expert-contabil: ss. **Dr. N. Marcu.**

Vicepreședintele Consiliului de administrație: ss. **Dr. Gruță.**

MEMBRI: ss. **Cheșeș.**

Verificat și găsit în conformitate cu codul de comerț și legea

CENSORI: ss. **Aug. Ocean.**

societate pe acții în Aiud, județul Alba.

Rezerve: Lei 1.200.000.—

Sucursală: Ocna-Mureș.

BRUT LA 30 IUNIE 1939.

				Pasiv.	
	Lei	b.		Lei	b.
Capital social					5.000.000.—
Fonduri de rezervă:					
a) Rezervă legală	100.000.—				
b) Rezervă statutară	300.000.—			400.000.—	
Fonduri de amortisment:					
Pentru creanțe dubioase					800.000.—
Diferențe de curs nerealiz. la Portofoliul de titluri					138.145.—
Fond de pensii al funcționarilor					1.035.666.—
Depuneri spre fructificare: Din țară:					
Depuneri noi:					
a) Pe livrete de economie nomin.	231.464.—	198.850.—	430.314.—		
b) Depuneri în cont-curent	22.131.—		22.131.—	452.445.—	
Depuneri vechi reduse prin aranjam.		4.200.366.—	4.200.366.—	4.200.366.—	4.652.811.—
Total:	253.595.—	4.399.216.—			
Creditori: Din țară:					
a) Creditori reduși:					
Sold neexigibil	431.396.—		431.396.—		
Rate întârziate	193.355.—	193.355.—		624.751.—	
b) Creditori nereduși:					
Vechi	119.949.—		119.949.—		
Nou	3.921.545.—		3.921.545.—	4.041.494.—	4.666.245.—
Total:		193.355.—	4.472.890.—		
Angajamente de reescont: În țară:					
1. Creanțe (nescăzute):					
a) La B. N. R.			1.637.810.—		
b) La alte bănci			8.000.—	1.645.810.—	
2. În conversiune (cota redusă):					
a) La diverse bănci				2.843.779.—	4.489.589.—
Conturi diverse (creditoare)					351.376.—
Conturi tranzitorii (creditoare)					6.092.—
Dobânzi încasate:					
a) Dela portofoliul de scont			125.597.—		
b) Dela debitori			270.775.—	396.372.—	
Comisoane încasate				61.236.—	
Venitul portofoliului de titluri				17.401.—	
Venitul imobilelor				62.409.—	
Incasări din creanțe amortizate				894.—	538.312.—
Beneficii reportate din anii precedenți					100.000.—
Total:					22.178.236.—

ORDINE.

	Lei	b.
Deponenți de cauțiuni statutare	480.000.—	
Creditori pentru garanții date de Bancă — În țară	113.460.—	
Deponenți de cesiuni, ipoteci și garanții diverse	25.674.129.—	
Deponenți de titluri în gaj	373.531.—	
Deponenți de titluri și alte valori în păstrare. — Din țară	1.144.487.—	
Creditori pentru acreditive și diverse	989.250.—	
Total:	28.774.857.—	

Pentru contabilitate: ss. **Duca Cornelia.**ss. **Muntean.**ss. **Crișan.**ss. **Man.**ss. **Dr. V. Roșian.**

pentru organizarea și reglementarea comerțului de bancă.

ss. **Emil Maxa.**ss. **Dr. Aurel Radu.**

Dela „Solidaritatea“.**Comunicat.**

Aducem la cunoștința tuturor băncilor membre la „Solidaritatea“ că la 11 crt. li s'a trimis prin poștă o adresă prin care li se cer diferite informațiuni.

Pentru cazul că unele bănci membre nu vor fi primit la timp acea adresă o reproducem mai jos :

„Binevoiți a ne trimite de urgență, dar cel mai târziu până la 20 August a. c. următoarele date, pri-vitoare la instituția D-voastră :

1. Suma capitalului social ;
2. Suma rezervelor ;
3. Suma profitului net sau a pierderii pe anul 1938 ;
4. Lista completă, cu numele, pronumele, pro-fesiunea și domiciliul membrilor Consiliului de Ad-ție și Consiliului de Censori, precum și a administratorului delegat, directorului (sau directorilor) și procuriștilor.

Totodată Vă rugăm a ne trimite Bilanțul pe 31 Decembrie 1938 și Bilanțul brut încheiat la 30 Iunie 1939,

În așteptarea celor de mai sus, Vă mulțumim anticipat“.

Considerând că asociația are neapărată și urgentă nevoie de aceste informațiuni, toate băncile membre sunt rugate pe această cale, să binevoiască a răs-punde imediat.

CRONICA.**Preschimbarea monetelor de 250 Lei.**

Ministerul finanțelor a acordat un ultim termen, până la 15 August 1939, pentru preschimbarea monetelor metalice de 250 Lei.

Eventualii posesori ai acestor monete le vor putea prezenta personal spre preschimbare în toate zilele de lucru între orele 9—11 numai la ghișeul Mo-netăriei naționale din București, str. Fabrica de Chi-brituri Nr. 30, sau le vor înainta prin grop poștal cu mențiunea că suma respectivă este în monedă meta-lică a 250 Lei.

Monetele false se vor confisca, eliberându-se posesorului un proces-verbal doveditor.

Costul înapoierii contravalorii monetelor bune, cade în sarcina trimițătorului și se va deduce din suma expediată spre preschimbare.

Suma corespunzătoare monetelor găsite bune se va înapoia trimițătorului prin mandat poștal.

Soc. „Astra Română“ de petrol amendată cu 42 milioane Lei. Administrația financiară de Prahova, a dresat acte și a aplicat amenda de 19 mili-oane Lei, societății petrolifere „Astra Română“, rafi-năria Ploești, pentru sustragere de la plata cifrei de afaceri.

În anul 1932 societatea a început să fabrice bu-toaie de fier, pentru asfalt, la valoarea cărora însă nu a plătit cifra de afaceri din 1932 până în 1936.

Prin ce împrejurări, rămâne a se stabili, dela 1936 a început să plătească taxele, rămânând însă evaziunea din 1932 până la 1936 pentru care s'a ap-licat amenda.

Totodată societatea „Astra Română“, rafineria Ploești, a fost amendată cu alte 23 milioane Lei pe baza art. 22 din legea cifrei de afaceri, combinat cu art. 13 și 14 pentru că nu a posedat registrele în re-gulă pentru cifra de afaceri, aplicându-i-se pentru aceasta o amendă de 1/4 din impozitul comercial.

Tranzacțiuni puține. Producția zilnică de petrol brut a României este de 1660 vagoane.

Prețurile la intern înregistrează o ușoară spo-rire la benzină și păcură, celelalte derivate rămânând staționare.

Pețurile la export sunt în urcare, în deosebi pentru produsele albe, în urma cererilor importante primite în ultimul timp.

Compania canalului de Suez a dat pe anul 1938 un beneficiu de 914.861.971 franci fr. care va fi repartizat astfel:

71% acționari : 15% guvernului egiptean ; 10% fondatorilor ; 2% administratorilor și 2% funcționarilor.

Pe acțiuni, se va acorda următorul venit : Acțiuni de capital : venit brut 900 fr. fr. dividend, 811. fr. fr. ; părți de fondator, 915 fr. fr.

Exportul de animale în 1938. Situația ex-portului nostru de animale ne permite să constatăm că în primele 11 Luni 1938, exportul a scăzut cu circa 10%, față de perioada corespunzătoare a anului 1937. În 1938, Italia a importat din România numai 3576 vite cornute față de 12.159 în 1937. Palestina a im-portat 12.138 vite față de 13.713 dar Grecia a mărit în schimb contingentul dela 7228 în 1937 la 16.532 1938. În general situația este următoarea :

Anul :	In Occident.		In Orient.	Total :
	Vite cornute (capete) :			
1936 (11 luni)	11.566	26.060		37.626
1937 „	17.076	21.387		38.463
1938 „	4.944	30.573		35.517

în ceea ce privește exportul de porci, în perioada Ia-nuarie—Noembrie 1938 s'a ridicat la 166.597 capete față de 167.279 capete în 1937 din care 60% au fost absorbite pe piața Germană.

Prin convenția comercială cu Germania ne-am asigurat contigente actuale de 172.000 porci. Până la 1 Martie 1939 sau livrat Germaniei 30.000 porci vii și 20.000 porci tăiați.